

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ

РАЂА СМОКВА У ХАЊИ

КАЛИГРАФ

Спушта поглед
као асуру по поду,
полаже испред себе
арак *ваши* папира,
отвара туш,
посматра *фуге* четкицу
спојене и помешане
длаке вука, коња, козе...

Питоме животиње миле између нас,
дишу наш ваздух
док време стоји.
Њено бело бело лице
исијава млечно светло
у полумраку сеоске цркве
негде у румунском Подунављу.
Како смо само доспели овде
овако тихи и зачуђени?

На почетку часа
небески калиграф је исписао
њене обрве,
њене очи,
њену косу.
Тај час траје,

њена бела рука испод кимона
прави покрете шире од знакова.
Гледам и видим –
на почетку уистину беше реч.

ПОСМАТРАЧ ПТИЦА

То сам ја, загледан у њих
не трепћем, не дишем, вековима.
Роса ми пада по трепавицама,
пепео из старих вулкана
по власима.
У шумама, шеварима, тршћацима,
ноге ми урастају у тло.
Кроз моју душу
као кроз иглене уши
пролазе душе
предака и потомака.

У отвореним устима,
под стрехом мога непца
савиле су гнезда,
множе се и деле.
Одлећу и долећу у јатима,
умиру на овим уснама,
верујући да ће ме ганути
и макар на трен
учинити непажљивим
и немарним.

Ко може да прати
покрете мојих зеница,
могао би тим трагом
нацртати птичја обличја.
Певачице, тркачице, грабљивице,
љубав према њима
налик је олујном ветру,
који се рађа из паперја
њихових топлих пазуха.
Ја сам енциклопедија птица,
оне су моје једино знање.

ПОДНЕ

Песнику Здравку Појовићу Гајку

Прво се поделио дан,
на прошлост и будућност,
сунце је било високо,
поделила се земља
на песак и остало,
поделио се Ками
на Мерсоа и Арапина
и шта ја знам шта све не...

Пекла је звезда и пекла,
говорио си, брате мој.
И, уопште, сећаш ли се,
да ли смо о поезији
икада тако разговарали,
да смо рекли, на пример,
да она настаје
у горњој тачки кључања
нечега што покушавамо
да подведемо под речи.

Ако се у таквом тренутку
нађеш негде близу,
можеш се срести са собом
и остатак живота
провести на врху игле,
а игла на игли,
и она игла исто на игли.

ЈУТАРЊИ ШПИЦ

У спорим дугим колонама,
у својим лименим капсулама,
кроз мутна стакла ветробрана,
иза једноличних покрета брисача,
непомични зуре напред у дан
који им невољно долази у сусрет.

Бела јутарња лица мужева и жена,
јапански акварели тргнути из блока.

Кроз њих пролазе мисли,
кроз њих не теку страсти,
њих више не дотиче љубав.
Одбројавају, одлажу, прећуткују
и ћуте.

СМОКВА У ХАЊИ

Смоквин грм на обали,
крупни, здрави листови
и капи млека по њима.

Уоколо гласници јашу на коњима
од фреквенција
и јављају да ће опет рат.
Предсказују крај света.
Њихови андрогини гласови
веју једнолично
из црних кутија од титанијума.

Крит је као мртваца
још давно купала магма
и махнито море је овде
спирало сваки човеков траг.

Ипак, и сада, као у време Икара,
рађа смоква у Хањи,
несносно једра
и непорецива.

КАД УТИХНЕ ТАНГО

Љубав престане
И буде као пред кишу,
спуштено небо.

Не схваташ
како је све исто,
а ништа више не постоји.

У грлу фали делова,
стомака нема,
ноге су отишле.

Само су руке ту,
још увек могу
да изведу загрљај.

Као што мртав плесач
грли мртву плесачицу
када утихне танго.